

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 10-01-14311 איכנברונר נ' תקשורת מקוונת דיגיטלית בע"מ

בפני כב' השופט מיכאל תמיר

מרדכי יוסף איכנברונר

תובע

נגד

תקשורת מקוונת דיגיטלית בע"מ

נתבעת

פסק דין

פסק דין זה ניתן בתביעה שהגיש התובע נגד הנתבעת בגין סך של 10,000 ₪.

על-פי כתב התביעה, התובע קיבל לדוא"ל האישי שלו במשך תקופה ממושכת הודעות מהנתבעת אשר מפעילה אתר היכרויות באינטרנט - הודעות אשר לדברי התובע כללו מסר שמטרתו לעודד רכישת מנוי באתר היכרויות. לטענת התובע, הנתבעת המשיכה לשלוח אליו את ההודעות הנ"ל גם בתקופה שבין 3/10/09 ל- 7/12/09, על אף בקשותיו החוזרות והנשנות החל מיום 2/10/09 לחדול משליחת ההודעות, וזאת באמצעות הודעות סירוב שנשלחו לנתבעת בדוא"ל וכן פנייה לשירות הלקוחות באתר האינטרנט של הנתבעת. התובע צירף לכתב התביעה בין היתר מכתב ששלח לנתבעת ביום 20/12/09 שבו דרש פיצוי על משלוח ההודעות הנ"ל, והפנה בעניין זה לסעיף 30א(ב) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשס"ח-2008 (להלן: "החוק") הקובע:

"לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען"

כמו-כן הפנה התובע לסעיף 30א(ג) לחוק שלפיו בית המשפט רשאי לפסוק פיצויים ללא הוכחת נזק, בסכום שלא יעלה על 1,000 ₪ בגין כל דבר פרסומת שהתקבל בניגוד להוראות החוק.

בכתב ההגנה נטען כי התביעה הינה קנטרנית ומשוללת כל יסוד. לטענת הנתבעת, התובע נרשם לאתר בשנת 2007 וקיבל ההודעות שאין בהן כל מסר פרסומי, שיווקי או מכירתי. הנתבעת הפנתה לעניין זה להגדרה של "דבר פרסומת" בסעיף 30א(א) לחוק:

"דבר פרסומת - מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת".

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 10-01-14311 איכנברונר נ' תקשורת מקוונת דיגיטלית בע"מ

עוד נטען בכתב ההגנה שכאשר התובע נרשם לאתר, הוא סימן כי הוא מבקש לקבל הודעות לדואר הפרטי שלו ברגע שמתקבלת הודעה חדשה באתר, וכל שהתובע צריך היה לעשות כדי לשנות זאת הוא להיכנס לחשבונו ולבטל את בקשת ההתראה או להסיר את עצמו לחלוטין מהאתר. על-פי כתב ההגנה, לא נמצאו במערכות הרישום של הנתבעת הפניות שאותן צירף התובע לכתב התביעה, והפנייה הראשונה שתועדה אצל הנתבעת הייתה הפנייה הטלפונית מיום 7/12/09, שלאחריה נמחק כרטיסו מהאתר באופן מיידי.

במהלך הדיון העיד התובע: "אני, לפני שהייתי נשוי, נרשמתי באתר הזה". בהמשך הפנה התובע להודעות הדוא"ל המצורפות לכתב התביעה שבהן ביקש להפסיק לשלוח לו הודעות. מר כהן מטעם הנתבעת העיד כי "המייילים שהתובע שלח נשלחו לכתובת שאינה רלבנטית לגבי ההתראות. מה שכתוב בתחתית ההודעה זה מאוד ברור וגם כתוב שצריך לפנות אלינו אם רוצים להפסיק, היה נכנס לאתר ומוחק את הצ'ק בוקס". התובע הפנה במהלך הדיון לפסיקה הנוגעת לשיקולים בפסיקת פיצויים על משלוח פרסומים בניגוד להוראות החוק ולפי סעיף 30(ג) לחוק.

ההודעות שנשלחו לתובע הן אמנם התראות על כך שגולשת אחרת יצרה עימו קשר, ואין בהן לכאורה הצעה גלויה ומפורשת לרכישת מוצר או שירות. ואולם, נציג הנתבעת עצמו הודה במהלך הדיון כי "במידה וגולש יוצר קשר עם גולש אחר, אחד משני הצדדים צריך לרכוש מנוי", ועל-כן אין ספק שההודעות הינן "דבר פרסומי" כהגדרתו בסעיף 30א(א) לחוק, שכן מדובר במסר המופץ באופן מסחרי אשר מטרתו היא לעודד רכישת מנוי אצל הנתבעת.

מעיון בנספחים המצורפים לכתב התביעה עולה כי התובע אכן שלח מספר הודעות לכתובות הדוא"ל הרשומות בהודעות שקיבל מאתר ההיכרויות, שבהן ביקש להפסיק לקבל הודעות, ומדובר בהודעות סירוב כהגדרת המונח בסעיף 30א(ד) לחוק. לא ברור מי מטעם הנתבעת קיבל את ההודעות הדוא"ל הנ"ל של התובע בפועל, אם בכלל, כאשר כאמור נציג הנתבעת העיד במהלך הדיון כי אותן הודעות נשלחו לכתובת שאינה רלבנטית. יחד עם זאת, חזקה שהנמען של ההודעות (ובענייננו התובע) רשאי לשלוח הודעת סירוב לכתובת הדוא"ל המופיעה בדבר הפרסומי שקיבל. ראו לעניין זה סעיף 30א(ד) לחוק שלפיו "הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומי לפי בחירת הנמען" וכן סעיף 30א(ה)(1) לחוק הקובע:

"מפרסם המשגר דבר פרסומי בהתאם להוראות סעיף זה יציין בו את הפרטים האלה

באופן בולט וברור, שאין בו כדי להטעות:

...

(ב) שמו של המפרסם, כתובתו ודרכי יצירת הקשר עימו.

(ג) זכותו של הנמען לשלוח, בכל עת, הודעת סירוב כאמור בסעיף קטן (ד), ודרך

אפשרית למשלוח הודעה שהיא פשוטה וסבירה בנסיבות העניין, ואם דבר הפרסומי

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 10-01-14311 איכנברונר נ' תקשורת מקוונת דיגיטלית בע"מ

משוגר באמצעות הודעה אלקטרונית – כתובת תקפה של המפרסם ברשת האינטרנט
לצורך מתן הודעת סירוב".

בהודעות אשר צירף התובע לכתב התביעה לא מפורט האם וכיצד ניתן לשלוח הודעות סירוב, אולם
רשומות בהודעות אלה כתובות דוא"ל אלקטרוני של אתר ההיכרויות. בנסיבות אלה, התובע רשאי
היה להניח כי ניתן לשלוח הודעת סירוב לכתובות הרשומות בדברי הפרסומת שקיבל, שאם לא כן
היה על הנתבעת לציין זאת במפורש.

לפיכך, הנני קובע כי התובע אכן שלח לנתבעת מספר הודעות סירוב החל מיום 2/10/09, והחל
ממועד זה היה על הנתבעת להפסיק להעביר אליו הודעות נוספות שהן כאמור "דבר פרסומת"
כהגדרתו בחוק. הואיל והתובע המשיך לקבל הודעות דוא"ל הקשורות לאתר ההיכרויות של
הנתבעת לאחר 2/10/09, הרי שהוא זכאי לפיצוי מהנתבעת.

התובע דרש לקבל את הפיצוי המקסימאלי הקבוע בסעיף 30א(1) לחוק בגין כל הודעה שקיבל ללא
הסכמתו, אולם כפי שיפורט להלן, בנסיבות העניין הנני מוצא לנכון לפסוק לזכות התובע פיצוי נמוך
באופן יחסי בגין כל הודעה.

מכתב התביעה מתקבל הרושם כי הנתבעת שלחה לתובע הודעות הנוגעות להיכרויות על דעת עצמה
במשך שנים רבות. לעומת זאת, מכתב ההגנה עלה כי התובע הוא שנרשם לאתר ההיכרויות של
הנתבעת בשנת 2007, ואף ביקש לקבל הודעות לדואר הפרטי שלו ברגע שגולשת אחרת תנסה ליצור
עימו קשר. רק במהלך הדיון הודה התובע לראשונה כי נרשם בעצמו לאתר האינטרנט של הנתבעת
לפני נישואיו, ומכאן שבכתב התביעה ניסה להסתיר את העובדה שלכל הפחות עד ליום 2/10/09 כל
ההודעות שקיבל נשלחו בהתאם להנחיותיו בעת הרישום לאתר.

התובע ידע בעת שנרשם לאתר ההיכרויות של הנתבעת כי באפשרותו להיכנס לחשבון שלו באתר
האינטרנט ולבטל את בקשת ההתראה או לחילופין להסיר את עצמו לחלוטין מהאתר, אך הוא בחר
שלא לעשות כן. אף אם התובע שכח את הסיסמה לצורך ביצוע ההתחברות לחשבון, לא נסתר כי
הייתה לו אפשרות לשחזר את הסיסמה בקלות רבה באמצעות הדוא"ל, אך גם זאת לא טרח לעשות.

אמנם כאמור, התובע אכן היה רשאי לשלוח הודעת סירוב לכתובות הדוא"ל שהופיעו בהודעות
שקיבל, אך מששלח שמונה הודעות סירוב לכתובות אלה אשר נותרו ללא כל מענה במשך כחודשיים,
מן הראוי היה שינסה ליצור קשר עם הנתבעת בדרך אחרת על-מנת לבדוק האם הודעותיו אכן
התקבלו בפועל. התובע טען בכתב התביעה כי פנה אל הנתבעת גם באמצעות "פנייה לשירות
לקוחות" באתר הנתבעת, אולם לא ציין מתי לטענתו ביצע פנייה זו ואף לא הציג לבית המשפט כל
אסמכתא על כך.

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

ת"ק 10-01-14311 איכנברונר נ' תקשורת מקוונת דיגיטלית בע"מ

על-פי כתב ההגנה, לא נמצאו במערכות הרישום של הנתבעת הודעות הדוא"ל שאותן צירף התובע לכתב התביעה, והפנייה הראשונה שתועדה אצל הנתבעת הייתה הפנייה הטלפונית מיום 7/12/09. במהלך הדיון העיד נציג הנתבעת, מר כהן, כי הודעות הסירוב של התובע נשלחו לכתובת דוא"ל שאינה רלוונטית לעניין ההתראות. כמו-כן העיד מר כהן כי בעקבות קבלת הפנייה הטלפונית הנ"ל שהיא לדבריו הפנייה הראשונה שתועדה ברישומיה של הנתבעת, הוסר שמו של התובע מהאתר באופן מיידי, כפי שעולה גם מכתב התביעה. מכאן שלא הייתה לנתבעת כל כוונה להתעלם מבקשתו של התובע, אולם ככל הנראה כתוצאה מכשל טכני או ארגוני כלשהו של הנתבעת, הודעות הסירוב ששלח התובע בדוא"ל לא הגיעו לידי הגורמים המתאימים אצל הנתבעת בפועל.

אשר על כן, הנני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בסך של 100 ₪ עבור כל הודעה שנשלחה לאחר 2/10/09, והיות שאין מחלוקת כי התקבלו אצל התובע לאחר מועד זה 10 הודעות אשר צורפו לכתב התביעה, הנני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך כולל של 1,000 ₪.

בנסיבות העניין ולאור האמור לעיל, אינני מוצא לנכון לעשות צו להוצאות, וכל צד יישא בהוצאותיו.

ניתן להגיש בקשת רשות לערער לבית המשפט המחוזי בתוך 15 יום.

המזכירות מתבקשת להעביר העתק של פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, יז' אב תש"ע, 86 יולי 2010, בהעדר הצדדים.

מיכאל תמיר, שופט